

ДИМКО ДИМИТРОВ
ЧОВЕКЪТ С
ЕЛЕКТРИЧЕСКИТЕ ПРЪСТИ
ИЗ ЗАПИСКИТЕ НА
КРИМИНАЛНИЯ ИНСПЕКТОР

chitanka.info

Заглавието не подсказва опит за научнофантастичен разказ. Просто в продължение на месеци в нашата малка оперативна група така наричахме един неизвестен тогава, незаловен от нас крадец, тесен специалист в своята „професия“, който притежаваше рядката способност да не оставя на местопроизшествията „визитната си картичка“, т.е. следи, които можеха да ни насочат към него. А и той, както всички обикновени хора, за да практикува хобито си (в случая присвояването на скъпи вещи и пари), се бе докосвал до предметите, които ги заобикаляха, но... по тях по чудо липсваха отпечатъци от неговите пръсти. Или по-скоро оставяше някакви размазани петна, негодни за идентификация. В тези удължени и насечени кръгчета бе невъзможно да се открие морфологичният папиларен строеж на кожата. Следи имаше, но все едно че не съществуваха.

— Сякаш са горени с поялник — възклика начумерен кварталният отговорник, лейтенант Пенчев при един от огледите.

— Като че ли нашият човек е боравил с електрически пръсти! — допълни ядосано дактилоскопът майор Гаврилов.

Следователката, капитан Янкова, констатира с горчивина:

— Прякорът е сполучлив. Можем да го наричаме вече така.

— Нямам нищо против — усмихнах се аз. — Въпреки че това прозвище му дава ореола на някаква привлекателна тайнственост, примесена с малко възхищение. Да, аз също мисля, че ще ни бъде трудно с тоя човек.

Макар и казани на шега, думите ми съдържаха тогава самата истина. До този момент лицето с електрическите пръсти оставаше неизвестно за нас.

Извършвахме поредния оглед на местопроизшествието: един просторен и добре мебелиран апартамент, който потвърждаваше изтънчения вкус и заможността на собственика.

Той седеше до мене, грохнал, смазан от това, което го бе сполетяло. Избягваше да среща погледа ми. На въпросите отговаряше с неохота. А до вчера е бил прочут гинеколог с частна практика, известен и зад границата. Пред домашния му кабинет пациентите се редели на опашка, макар че малцина от тях били ощастливени да бъдат обслужени лично от знаменития Виктор Пъшев. Естествено е, че при това положение парите са идвали сами. В службите ми задължения не влизаше да изготвям баланса на пострадалия, но, по негови данни, в

касетката, зазидана в стената и замаскирана зад една картина, преди кражбата е имало тридесет хиляди лева в банкноти. Запитах го защо банкнотите са били все по десет лева, а той едва пошепна: „Казаха ми, че в чужбина от нашите пари вървели само десетачките“. Не пожелах да задълбавам с въпросите си и без това зле наказаната му вълча алчност, но просто не успях да се въздържа да не запитам: „Нима считахте, че импровизираното ви скривалище е по-сигурно от държавните спестовни каси и банки?“. Той само повдигна рамене, въздъхна и нищо не отговори. Беше се затворил в някакво упорито мълчание. По челото на този ограбен човек бяха избили ситни капчици пот. Трудна и мъчителна бе раздялата му с тия тридесет хиляди, „спестени за старини“. Още повече, че дори да ги намерим и да му ги върнем, те автоматично ще бъдат регистрирани като укрити доходи, укрити от данъчните власти. А това означаваше сериозно облагане с данък и пачките в касетката щяха значително да намалеят.

Оставил гинеколога с неговите лични проблеми и започнах да следя динамичната работа на дактилоскопа майор Гаврилов.

Беше повече от приятно да се работи с този енергичен, вечно забързан и малко нервен човек. Зад неговата служба се криеше двадесетгодишна практика и завидно професионално майсторство. В управлението казваха, че Гаврилов може да изземе пръстови отпечатъци и от езика на престъпника, стига оня да е имал неблагоразумието да се хване там. И наистина, десетки тежки престъпления бяха разкрити благодарение на рядкото умение на дактилоскопа „да надушва“, да открива и изземва следи, които друг би отминал, без да ги забележи. Тайната на успеха му се криеше в удивителната способност на майора „да влезе в кожата“ на престъпника, да изиграе неговата роля. Анализираше обстановката, изследваше внимателно местата, където житетският опит подсказваше, че именно там би застанал престъпникът по време на престъплението, взираше се внимателно в онези предмети, които оня евентуално е хващал или докосвал с ръце. Обикновено започваше от бравите и около тях, парчетата стъкло, счупено от крадеца, за да проникне в помещението, електрическите ключове, барчетата с напитки, угарките от цигари, кибритените клечки, с които ги е палил, изобщо всичко, което би застанало на пътя или би привлякло вниманието на престъпника. Майорът не отминаваше и електрическата крушка горе,

която може би е била затъмнена с вестник, крана на чешмата в кухнята, където крадецът евентуално е измил ръцете си след „операцията“ и даже дръжката на прахосмукачката, която му е пречела да отвори гардероба.

Самият аз на времето минавах за добър дактилоскоп, но ръцете ми отдавна не бяха се докосвали до лупата и четчицата. Оперативната работа ме бе погълнала изцяло. Затова с малко завист следях сръчните движения на майора, който търсеше слабовидимите пото-мастни следи. На ръцете си беше надянал ослепително бели памучни ръкавици. С огромна кръгла лупа в едната ръка и с електрическо фенерче в другата той осветяваше под ъгъл различни предмети: статуетки, вази, украшения, стъклата на бюфета от полиран дъб, тапицираните столове, тежката маса с чудесна ленена покривка. Като променяше последователно ъгъла на осветяването, майорът откри една следа — матово петно — в момента, когато повърхността на порцелановата статуетка даваше най-ярки отблъсъци. От теорията знаех, че това се постига благодарение на контраста в рефлектирането на светлината от повърхността на предмета и на следата. Малко преди това дактилоскопът бе дръпнал тежките завеси на прозореца и помещението тънеше в приятен полуздрач. С мека четчица Гавrilov посипа следата с графит, а другата, оставена от крадеца върху плота на полирания бюфет — с алуминиев прах, понеже политурата беше тъмна. После в ръката му се появи пулверизатор с извит под остър ъгъл пръскач. Той насочи потока прах към участъка на следата — грапава повърхност, образувана от резбата по дървото. Отстрани излишния прах с друг, празен пулверизатор, после разтвори прозорците, за да проветри, и се обърна към мен:

— Бихте ли ми подали фолиото, другарю подполковник?

Излязох от неподвижността си. От следственото куфарче извадих пакет следокопирна хартия и му я подадох.

— Нещо интересно за отбелязване?

— Пак този... с електрическите пръсти. Годните следи са вероятно от хазаина. След малко ще ви кажа съвсем сигурно — отвърна Гаврилов, докато разрязваше фолиото на малки квадратни парчета.

После отдели предпазния целолуиден лист и натисна с ръка емулсионната страна върху следата така, че да не останат въздушни

мехурчета между фолиото и следата. След откопирването върна обратно целолуидния лист и аз видях, че дактилоскопът е успял и този път: папиларните линии от неустановени пръсти се забелязваха много добре под прозрачния лист.

Гаврилов се приближи до гинеколога и взе дясната му ръка в своята, сякаш щеше да му врачува.

— Така и очаквах! — възклика разочаровано той. — И трите годни следи са от пръстите на доктор Пъшев.

— Как тъй? — стресна се гинекологът, който явно не разбра за какво става дума, а помисли, че го разобличават в нещо нередно.

— Тази следа не ви засяга — побърза да го успокои следователката Янкова, която следваше майора по петите и описваше иззетите следи в протокола за огледа. — Все още не е престъпление човек да се докосва до собствените си вещи както и когато си иска! — И тя любезно се усмихна на пострадалия.

С особено усърдие дактилоскопът се зае да изследва повърхността на картина, която прикрива малкото стоманено скривалище в стената. Това бе ценен натюроморт от известен наш художник, с маслени бои и праховете-проявители биха могли да повредят естествените цветове.

— Нинхидринов разтвор — подсказах аз.

— И аз бях решил така — рече Гаврилов. — Бихте ли извадили шишенцето? Поставил съм го съвсем отпред в куфарчето.

Подадох му го и надзърнах през рамото на дактилоскопа. Проявяването на следите с разтвор на нинхидрин се дължи на химичната реакция между него и аминокиселините, които се отделят в малки количества с потта от човешката кожа. Видях как обработеното място леко овлажня, след това по повърхността се появиха добре изразени петна в розово-виолетов цвят, появиха се папиларни линии. Нямаше съмнение, до картина се бяха докосвали нечии пръсти. Петната бяха четири — това от палеца беше върху едната част на картина — крадецът я е хванал, за да я свали от стената.

Върху фотоапарата си Гаврилов монтира photoелектрически експонометър, добави и един коригиращ светофилтър, за да възпроизведе естествените цветове на фотоизображението, и щракна няколко пъти. После майорът се отпусна малко уморено на един стол и запали цигара.

— Страхувам се, че днешният ни оглед няма да ни донесе нищо ново! — въздъхна загрижено той. — Пак се натъкваме на человека с електрическите пръсти. Сякаш самият дявол е пипал касетката и картината! Някакви неясни петна, като че ли повърхността на предметите е драскана с животинска лапа... личат добре и меките възглавнички и ноктите...

— Хайде, хайде! — възразих аз. — Да не искате да кажете, че някакво животно върши кражбите?

— Не, разбира се! — махна с ръка дактилоскопът. — Искам да кажа само, че около продълговатите петна има някакви чертички, вероятно остатъци от папиларни линии на човешка кожа. Но, чудна работа, липсват обичайният релеф и морфологичният детайл!

— Да не би нашият човек да работи с ръкавици? — предположи следователката.

— Това веднага бих разбрал — малко намусено отвърна майорът.

— Естествено — подкрепих го аз. — Нали наскоро другарят Гавrilov идентифицира опасен престъпник по следа, оставена от ръкавица.

Късно следобед оперативната група в пълен състав влезе в кабинета на началника на криминалния отдел, полковник Стаменов.

Той ни покани да седнем в удобните кресла около малката масичката с два огромни пепелника, после позвъни и не след дълго при нас влезе съдебният лекар доктор Шишманов.

Като най-старши от групата докладвах аз. Пристъпих направо към целта. Споделих тревогата си от петата поредна кражба в частни апартаменти на заможни хора. Неизвестният крадец избираше жертвите си безпогрешно. По приблизителните ни изчисления в бездънните му джобове бяха влезли вече над шестдесет хиляди лева, половин килограм злато в монети и няколко скъпи златни украшения. Липсваха данни, че престъпникът изучава предварително набелязаните обекти, но този факт се подразбираше. Обраните домове бяха изключително на медицински работници от най-висш ранг: лекари и зъболекари с голяма частна клиентела. По правило крадецът умело избираше ден и час, когато обитателите отсъствуваха от апартамента. Може би една проверка по телефона или обикновено позвъняване на вратата предхождаха проникването му в жилищата. Две особености отличаваха нашия противник: още нито един очевидец не бе успял да

го забележи, т.е. не разполагахме със словесен портрет на външните му белези, и второ — на местопроизшествието не оставяше следа от пръсти, въпреки че сръчните му ръце се бяха допирали без страх до множество предмети. По последния въпрос помолих да бъде дадена думата на майор Гаврилов. Като специалист той най-добре можеше да ги опише.

— Докладвайте! — обърна се към него началникът.

Гаврилов извади от папката няколко големи снимки — увеличени копия на открытия следи, и каза:

— Можете сами да се убедите, че иззетите следи са негодни. Размазани гладки петна без пръстови папиларни изображения и съпровождащите ги детайли. Че следите са от човешки ръце, няма никакво съмнение, а този факт изключва възможността крадецът да е бил с ръкавици. Дяволска история!

Полковникът и съдебният експерт разгледаха внимателно фотосите. Накрая Стаменов каза:

— Мене ми се струва, че оставените особени следи са във връзка с упражняваната от крадеца основна професия. Например може да е каменоделец и папиларните линии на пръстите са се протрили до такава степен, че да не личат. Възможно е да работи с остри и режещи инструменти, или с предмети, нагрети до твърде висока температура, което превръща кожата в слин — да речем обущар, сарак, леяр, пекар или работник, който борави с киселини. Какво ще кажете вие, докторе?

Няголов загледа една от снимките и отвърна с хриплив от настинка глас:

— Няма съмнение, че следите са от пръсти с протрита кожа. Но защо да не допуснем, че престъпникът умишлено е протрил с някакъв предмет епидермалния слой на кожата си?

— Това... то не е ли болезнено? — запита, потръпвайки, Янкова.

— Разбира се, че причинява болка. Но си заслужава да се изтърпи срещу шестдесет хиляди лева, нали?

— Вероятно сте прав — сви рамене тя.

— Не бива да се изоставя и версията, че крадецът взема предпазни мерки преди всяко похождение, като покрива върховете на пръстите си с тънък слой определено вещество: стеарин, колодиум и други изпитани средства. По този начин папиларните линии се

запълват и оставените следи са размазани и гладки като тези на снимките.

— Но тогава крадеца би трябвало да разбира от физика, от химия и дори от дактилоскопия! — не се сдържа Янкова.

— А защо да не разбира? Повече от ясно е, че този престъпник не е от познатата ни обичайна гама. Явно е, по-интелигентен е и използува отлично ума си. Аз съм повече от сигурен, че не носи памуклийка, а елегантен костюм. Впрочем той достатъчно забогатя и сигурно ще стане още по-елегантен. Ако стоим със скръстени ръце, разбира се — иронично добави той. — Обаче засега е по-важно какви изводи могат да се направят от дейността на този човек с електрически пръсти, както го наричате. Според мене, те са няколко: той вече е бил обект на наша регистрация и явно се страхува да ни остави отпечатъците си, понеже веднага ще ги идентифицираме и ще го заловим. Неизвестният крадец разполага с богатство, което сигурно се кани да оползотвори. Не допускам, че е задигнал банкнотите само да им се любува. Възможно е вече да е започнал да ги харчи. Шило в торба не стои. А той има у себе си и твърде характерни златни предмети, чиито описания са ни известни. Така че трябва да ги търсим. А едновременно да засилим и превантивната дейност. Намирам броя на извършените крупни кражби за предостатъчен. Време е да му покажем на какво сме способни и че няма повече да бъдем надигравани. Началникът на оперативната група, подполковник Димитров, има какво да помисли по тоя въпрос.

Думите на шефа бяха верни. Цяла нощ се въртях в леглото и прехвърлях в ума си стари случаи, начините на залавяне, поуките от грешките при издирването. На сутринта представих на полковника кратък план. Той го прегледа и отсече:

— На книга е добре. Действувайте!

Като всеки добър боец реших най-напред да подсигура тила си и едва тогава да премина в настъпление.

В резултат на добре проведената „разяснителна работа сред населението“, както това бе отбелязано в плана, човекът с електрическите пръсти проникна в жилището на виден столичен лекар, но излезе оттам с празни ръце... Сигурно за пръв път му се случваше подобно безобразие. Възмутеният крадец бе изпочупил два красиви сервиза.

Тази първа негова неуспешна кражба бе началният сигнал за започването на мълчаливата битка за надмощие. Защото престъпникът явно нямаше намерение да се задоволи с досегашната си плячка и търсеше нова и нова. Започна продължителна игра на нерви и беше трудно да се каже кой ще победи пръв. За да си отмъсти, че в столицата бе станало вече тясно, човекът с електрическите пръсти извърши три последователни кражби в Пловдив, Варна и Русе. И пак на зъболекари и лекари с много добро материално положение. Последва затишие, а когато се завърна в София, за малко не го заловихме с поставената засада от двама оперативни работници в един луксозен столичен апартамент. Посред бял ден крадецът беше отворил с подправен ключ вратата, но острият му нюх бе надушил присъствието на хора в жилището. Наистина после се разбра, че единият от разузнавачите в момента пушел, а другият бил пуснал тихичко транзистора. Те чули отварянето на вратата, втурнали се, но късно. Крадецът скочил през предварително разтворения прозорец на стълбището в задния двор и се скрил между другите кооперации. Доведеното следово куче пое следата, стигна до трамвайната линия и там се засути. Вероятно човекът се бе качил в трамвая.

Все пак от този неуспех научихме нови, неизвестни досега неща. Преди да проникне в апартамента, крадецът изучаваше внимателно обстановката и влизаше само ако се убеди, че няма никакви хора. Беше ловък, вероятно млад, притежаваше атлетически качества, защото с лекота бе скочил от пет метра височина. Жалко, че мястото, където бе стъпил, не беше пръст, а плочи и нямаше никакви следи от обувките му. Все пак разбрахме, че е с обувки от мека и еластична гума, за да стъпва така безшумно.

Между сътрудниците ми се завърза спор: може би този път не е човекът с електрическите пръсти, а някой млад, новоизлюпен крадец и ние напразно вдигаме шум около него. Но Гавrilov беше категоричен: ставаше дума за нашия приятел — неясните петна-отпечатъци бяха твърде характерни. А той ги бе оставил върху касата на прозореца, когато се е хванал за него, за да скочи на двора. Малко развълнуван, сякаш съобщаваше формулата на важно откритие, майорът добави:

— Този проклет дявол работи изключително с лявата си ръка и ни оставя за спомен негодните си отпечатъци от палеца, показалеца и средния пръст, а останалите два винаги прикрива.

— Може би папиларните линии са унищожени само на тия му пръсти?

— Може би да... а може би просто навик или принуда... ако лицето е левак или с ампутирана дясна ръка...

Последните думи на Гаврилов ме накараха доста да се позамисля, а после и да разпоредя:

— Контингентът от опитни криминални престъпници да се прегледа още веднъж. Да се обрне особено внимание на лицата-леваци, на сакатите с дясна ръка или въобще с някакъв физическа недостатък по пръстите на ръцете!

Натъкнахме се на любопитни подробности, пресяхме ги през гъстото сито на издирването, прекарахме ги през оперативни проверки, но не достигнахме до нищо положително. Не бяхме от категорията на лесно отчайващите се, но все пак беше неприятно, че този човек оставаше скрит от погледа ни.

Като разпределихме задачите си за последен път, реших, че твърде много се заседявам в кабинета. Затова на другия ден тръгнах и аз.

Един от пострадалите, зъболекарят Генади Мишайков, разправи, че преди три месеца дал обява във „Вечерни новини“ за продажба на апартамента си. И понеже жилището беше комфортно, в центъра и с парно отопление, предложениета за покупка завалели. Собственикът се изморил да отговаря по телефона, а по-настойчивите клиенти напирали да разгледат бъдещото си жилище и буквально се редели на опашка. Нищо чудно крадецът да е бил между тях. Поне до този извод бе стигнал самият Мишайков. Успял е да огледа подробно наредбата и вероятните места, където би се намирало семейното съкровище — в случая двадесет хиляди лева и 320 грама зъболекарско злато в суров вид за коронки. Всичко опаковано грижливо, но лекомислено оставено в продълговата пирографирана кутия в големия бюфет, който заключвали с обикновено ключе.

Изводът потвърждаваше нашата версия за предварително изучаване на ограбените, но никак не можеше да се приложи и за останалите случаи. Например при доктор Пенчо Мляков ограбената вила приличаше на крепост. Никакви гости, никакви посетители, никакво чуждо око не беше прониквало от години в този негостоприемен дом, охраняван от зло куче, вълча порода. И въпреки

това крадецът беше преодолял препятствията, бе използувал едно кратко отсъствие на собственика от града и бе проникнал на тавана, където Мляков криеше скъпоценностите и парите си в един заключен стар сандък.

За удивителната способност на човека с електрическите пръсти да надушва заможните и лекомислени хора споделих с моя стар познат Генчо Печеников, по-известен в престъпния свят като „Печения“. Това бе мъж с бели и проредели вече коси, надхвърлил шестдесетте, гладко обръснат с ниско чело и гъсти рошави вежди, под които святкаха хитро две маслиненочерни очи. Достойнствата му се заключаваха в двадесетте регистрации за кражби, извършени изключително по частни домове. За тази си дейност бе получил общо около един век присъди, но бе прекарал от тях само двадесет години. В последно време се беше задомил и работеше като шлосер в един гараж, т.е. живееше като всички трудови хора. След продължително наблюдение се убедихме, че Печения наистина е скъсал с миналото и го сnehме от отчета на рецидивистите.

Сега седяхме двамата на чаша бира в „Синята котва“. Честитих му новото жилище, което бяха дали от ведомството на съпругата му — тютюноработничка, и му разказах за служебните си тревоги.

Печения изслуша много внимателно всяка моя дума, но не бързаше да отговори, да даде мнение. Отпиваше бирата на малки гълтъки, а в очите му заблестя отдавна познатият ми огън, който дълги години бе горил собственика им. Но сега той човек не пропусна да ми засвидетелства благодарността си, че съм го „изтърпял“ толкова години, без да променя местожителството му, както постъпвах обикновено с непоправимите криминални престъпници. Благодари, че съм го устроил на работа, че съм му дал възможност да си създаде семейство и да покаже, че и той може да живее като честен човек. Всичко това го задължавало. Бил готов да ми се отблагодари. Но ме помоли за отсрочка. Нека помисли една-две вечери. А не било изключено да срещне някой от старите си „колеги“, да поприказва, да размени мисли. Така по-добре щял да свърши работа.

Разбира се, приех условието, поблагодарих и зачаках новата ни среща, понеже много исках да чуя мнението на тая стара лисица, моя бивш противник.

Той пак беше точен, изчака да му поръчам бутилка бира и започна:

— На тежко изпитание ме поставихте, другарю Димитров. Но не се сърдя. Вие сте образован човек и може да се надсмеете над мене, прости, но пък нали и свинската тиква се нареджа до тия, дето стават за баница. Та ето какво премислих. Този, дето ви тормози сега вместо мене, не само е „колега“, но нещо повече! Истински професор в занаята! И познава добре лекарските среди. Дори бих рекъл, че е сам лекар ли, зъболекар ли... Щом познава и кътните зъби на жертвите. Ще кажете — ама защо? Ами че, ако при Генади Мишайков е разгледал апартамента като купувач, а при Пенчо Мляков е разбрал за парите покрай дъщеря му — нали е куничка, грозновата, баща ѝ навсякъде разправял, че ще ѝ даде голяма зестра — за доктор Пъшев какво ще кажете? Нито продава апартамент, нито дъщеря мъчи да ожени. А че трупа парици, знаят само колегите около него. Както и случая с оня, доктор Тенчо Мечев, ако помня името добре. Казвате, че той се мъчи да ви заблуди колко му е откраднато. Да знаете, че когато заловите крадеца, ще излезе, че е било цяло състояние. И ако обраните докторчета не се познават отблизо един друг, вашият човек ги е знаел много добре, всеки един поотделно... пък макар и чрез някой друг, както аз правех едно време... Преди да посегна, прашах някоя от любовниците си на разузнаване. Ама вашият не е като мене, а е учен човек, образован, знае... Щом не налита на въдиците ви... Пък вашите вълчи ями са опасни и някой по-прост като нищо ще скочи в тях. Нали помня как пипнах един пари, а после ръцете ми ръждясаха, сякаш бях хванал проказа... Чак после научих, че сте ги посипали с някакъв дяволски прах. Та тоя, вашият де, той знае и за праховете, и за въдиците ви и се пази. Не е от чергата на Печения той, сигурно никога не съм го виждал на моята маса. Та, извинете ме, другарю Димитров, но не е от нашите. Търсете го между тия с белите престилки, дето ходят с вратоворъзки и ръцете им са по-меки. Няма да събъркате! Слушайте Печения и после пак ще си говорим!

Слушах го мълчаливо и се възхищавах от верния му усет, от здравата логика на тоя необразован човек. После поблагодарих за съветите и се разделихме.

А разговора ни споделих с полковник Стаменов.

Шефът умееше да изслушва като никой друг. Когато свърших, подхвърли:

— Може би Печения с професионалната си интуиция е налучкал, че се отнася за лице, което има нещо общо с медицината. А унищожаването на кожния релеф на трите пръста намирисва на медицинска интервенция... Още ми е трудно да определя каква, но това необикновено изглажддане на папиларните линии говори в подкрепа на предположението.

— И вие ли, като майор Гаврилов, смятате, че се касае за някой известен ни вече престъпник?

— Възможна е обратната версия — човекът да е начинаещ, но не желае да се запознае с нас и затова не си оставя „визитната картичка“. Във всеки случай предпазливостта му е твърде резултатна. И явно разбира от технически похвати, щом заобикаля поставените капани — не се и докосна до банкнотите, посипани със сребърен нитрат, сякаш има лампа с ултравиолетова светлина, която го предупреждава.

— Това не е никак утешително, другарю полковник! Не виждам как ще се справим с него.

— А аз виждам. Ще използваме най-новата съветска техника, с която се снабди напоследък криминалната ни лаборатория. Човекът с електрическите пръсти няма откъде да знае за свръхмодерните научни постижения, поставени в наша услуга... Непременно ще се полакоми да мушне в джобовете си купищата банкноти и това ще бъде за него краят.

— Вярвате ли, че ще се польже?

— Безусловно. Този тип се смята за неуязвим и няма да се откаже лесно от прекалено доходната си професия. Значи срещата ни е неизбежна. Но това съвсем не означава, че можете да спрете оперативната разработка на случаите, нито да прекъснете наблюденията си върху съмнителните лица. Докладвайте какво е положението досега!

— Страхувам се, че не мога да ви зарадвам с нищо определено. Медицинският фелдшер Еленко Пещерски продължава да играе с големи суми на тотализатора, зъболекарят Стоимен Пижов — да търгува със зъболекарско злато, а ветеринарният лекар Марин Овчаров — да обзавежда със скъпи мебели двуетажната си вила, купена наскоро. Наблюдението донесе и интересни данни за доктор Чудомир

Очков — през ръцете му продължават да изтичат долари. И може би утрешната ни среща с ливанец, господин Халим, ще изясни отчасти произхода на чуждестранната валута...

— Май се натъкнахме на сериозни стопански престъпления. Бях разпоредил преписи от документацията да бъдат предадени на стопанския отдел.

— Заповедта ви е изпълнена. Колегите внимателно ги проучват, но изчакват малко, за да не ни попречат.

— Могат вече да действуват. Ясно е, че нашата лисица се крие в друга дупка. Какво стана с последното проучване на пострадалия Генчо Мечев?

— Интересна птица. Непрекъснато подчертава окаяната си бедност и живее като монах. Ще повярвате ли, че той човек през живота си не е влизал в ресторант, не е участвувал в нито един гуляй с приятели, треперел е на стотинката. За да спестява. А човекът с електрическите пръсти го надуши въпреки всичко. И го обра. Мечев едва преживя тази кражба.

— Аскети като той не ми допадат. Отгоре на всичко скъперник и лъжец! Колко време ни въртя, за да не каже истинската сума, а се държа, сякаш милицията му е виновна, че не съхранява парите си в банката, ами ги крие под дюшека.

— Малко се е поуспокоил. В последната докладна пише, че доктор Мечев пак е започнал тренировките си на стадион „Славия“. Всяка сутрин покрива теста на Купър. За неговите петдесет години тича и скача като момче. Нищо не е да скочи от пет метра.

— Не допускам, че нямате още отпечатъци от пръстите му.

— Разбира се, че имаме. Но папиларните му линии са съвсем здрави и твърде далеч по структурата от тези на човека с електрическите пръсти.

— Тогава защо си губите времето с него?

— Защото е приятел на доктор Димитър Патеров, който пък е близък с Хубен Острев.

— Каква е тази верига?

— Доста особена... представлява оперативен интерес и затова изучаваме задълбочено всяка нейна брънка.

— За този Патеров не писаха ли нас скоро в пресата?

— Да. Отличен хирург, специалист по пластични операции. Но има една основна слабост... играе тайно покер. А този вид хазарт изисква по-солидни суми. Не допускам, че с неговите сто и десет килограма би могъл да се вмъква в чужди апартаменти, но би могъл да усъжи... да извърши някоя операция срещу добро възнаграждение.

— Например?

— Ами трансплантиация на кожа от друго място върху пръстите на ръцете. На кожа без папиларни линии.

— Ако съм проследил добре мисълта ви, една такава операция е била извършена от хирурга Димитър Патеров на приятеля му Хубен Острев, така ли?

— Да, би трябвало да е така... но е физически невъзможно, разбирате ли?

— Обикновено разбирам, но този път — не.

— Хубен Острев е сакат. Лявата му ръка е отрязана до китката.

— За какво ви е притрябал този Острев тогава? — като че ли взе да губи търпение полковникът.

— Самият той не е лекар, но има твърде широк кръг познати сред тях.

— Къде и какво работи този инвалид?

— Закупчик в завод „Стомана“. Но заради заболялата си, а после и ампутирана ръка няколко години обикалял болничните заведения. По характер е весел, много контактен, бързо печели приятели, понеже държи кесията си винаги отворена. Наблюдението е категорично: Острев харчи много повече от това, което получава. Сведенията са много и разнообразни: хубави жени с легко поведение, интереси към техническите и природните науки. Държи самостоятелна гарсониера. За домакинството му се грижи някаква далечна леля. Освен с хирурга Патеров се познава и със зъболекаря Цветански, с биолога Сапунджиев, дори с професор Несторов...

— Които до този момент още не са обрани — засмя се началникът. — И все пак от доклада ви е ясно, че безръкият закупчик едва ли е в състояние да върши кражби в домовете на добрите си приятели медици. Подчертаното ви внимание към личността му вероятно означава, че около него търсите човека с електрическите пръсти?

— Трудно ми е да ви отговоря, другарю полковник. Но просто не мога да се откъсна от този Острев, който в съглашение с Патеров или с някой друг отлично би могъл да влезе в представата ни за търсения крадец.

Шефът ме слушаше недоверчиво, но какво ли друго бих могъл да добавя, за да се аргументирам в подкрепа на моята версия, че Острев въпреки ампутираната си ръка е дълго търсеният от нас дързък крадец и че борави тъкмо с проклетата си лява ръка, която не оставяше следи на местопрестъплението.

— Внимавайте, Димитров! — малко раздразнено ме отпрати полковникът. — Фантастиката няма място в нашата работа и не бих искал да виждам най-добрите си сътрудници да се увлечат по нея!

Измъкнах се тихо от кабинета му. В стаята ми ме очакваше Гаврилов. По мургавото му, почти циганско, но мъжествено хубаво лице сияеше сърдечна усмивка.

— Имате много поздрави... сърдечни поздрави от човека с електрическите пръсти! — закачливо рече той. — С инженер Гогов посипахме по една купчина пари толкова много радиоактивен прах, че ще ме запомни!

— И как ще откриеш крадеца им?

— Ето, с помощта на този чувствителен радиометър! За стотна част от секундата той регистрира и най-нищожното количество разсеян радиоактивен изотоп! — И Гаврилов потри ръце, като ни показва малък уред, наподобяващ транзистор.

— При условие, че нашият човек се полакоми за плячката — бях малко недоверчив след разговора с полковника.

— Ще кљвне, другарю подполковник! — утеши ме дактилоскопът. — Вашата заложена въдица изглежда повече от златна. Във „Вечерни новини“ вече пета вечер излиза обявата за продажбата на форд-мустанг на доктор Павел Кирчев. И когато дадем повод на жилището на доктора, то... ясно е, нали? — Гаврилов затананика никаква приятна мелодия.

— И забележете... жилището на Кирчев е пусто като Сахара... и никакви засади. Просто идеален случай за нашия любител на чужди пари да се прояви! Не може да не кљвне стръвта тая стара щука, макар че се провря през толкова гъсти мрежи!

— Не забравяйте, че крадецът има ултравиолетова лампа за откриване на праховете!

— Този път ще остане разочарован. Радиоактивните индикатори могат да се открият само с радиометър!

— Но тогава... това е отлично! — не се стърпях аз. — И кога да очакваме резултата? Днес вече ядосах шефа и не ми се влиза повторно на доклад при него без нещо по-добро.

— Може би тези дни... дори и тази нощ... зависи от настроението на противника.

Разделихме се с нескрит оптимизъм и надеждата, че най-сетне ще се доберем до человека с необикновените пръсти.

Още призори на вратата ми позвъни Гаврилов. По лицето му беше изписано цялото щастие на света.

— Белязаните пари в дома на доктор Павел Кирчев са задигнати! — изрече на един дъх той. — Поиска ми се да ви го съобщя лично вместо по телефона!

— Тая новина си заслужава наистина! — зарадвах се не на шега и аз. И за кой ли път си повторих, че майорът е наистина отличен момък, с когото е удоволствие да работиш. — Само за минута, да се облека.

И под изненадания поглед на жена ми, още сънена, се втурнах като хлапак.

След няколко минути бяхме в дежурната кола.

— Към службата ли?

— По-добре направо към местопроизшествието. Следователката Янкова вече започна огледа. А ние ще се опитаме да поемем следата с нашето служебно куче.

— Следово куче в тази градска обстановка, пълна с бензинови изпарения и миризми, които биха повредили обонянието и на най-добре обучения пес? — не схванах в първия момент аз.

Дактилоскопът прихна да се смее.

— Моето симпатично кученце е робот! — И той размаха същия онзи уред, който ми приличаше на транзистор.

Радиоактивните индикатори като защита на специални обекти срещу посегателства са наистина нещо незаменимо. Задачата ни вече беше проста. Дактилоскопът настрои радиометъра и „пое следата“ от

обраното жилище на доктор Кирчев. С уреда в ръка той ни поведе надолу по стълбището.

— Бях разсеял радиоактивен прах и по килима в стаята, където докторът оставил парите си. Така че сега и по подметките на крадеца има радиоактивен изотоп, който ще ни отведе право при нашият приятел — поясни Гаврилов. — А да не говорим за пъргавите му ръце, вече радиоактивни. Разбира се, безопасно за него и за нас. Експериментираният изотопен индикатор е в съвсем нищожни количества, но достатъчен да ни отведе до него и да го разобличи.

Малката ни група излезе на улицата, минахме на отсрещния тротоар, пресякохме кварталната градинка и се озовахме на трамвайната спирка.

— Ами ако се е качил на трамвая? — изтръпнах аз.

— Едва ли. Нощем няма трамваи, а и той сигурно е избягвал превозните средства, където хората имат време да се вглеждат в него. Не забравяйте, че колкото и да е спокоен, той носи у себе си куп пари и не му се рискува. Още по-малко с кола, която би могла да бъде спряна от КАТ или от дежурните групи.

За щастие Гаврилов се оказа прав. Продължихме пеш, изкачихме едни каменни стълбички към по-високата част на града. Заобиколихме зданието на някакъв научен институт и се озовахме на просторен булевард. Не след дълго спряхме пред двуетажна, наскоро измазана къща.

— Тука е! — уверено рече дактилоскопът.

Следвайки го по петите, се изкачихме най-горе.

На вратата имаше табелка „Хубен Острев“. Притаихме дъх.

На позвъняването ни се отзова самият собственик. Леко прегърен, но с атлетична фигура. По бузите му имаше следи от недоизмит сапун за бръснене.

— Какво обичате? — запита спокойно той и аз видях добре ръката му с отрязана китка в ръкава на пижамата.

— Вас — отвърна, без да мигне, Гаврилов.

— Казвам се Хубен Острев. С какво мога да ви бъда полезен?

— Като ни последвате в управлението — вече бях напълно мобилизиран. — Подполковник Димитров и майор Гаврилов от народната милиция. Вие сте арестуван! — и се постарах да застана

така, че вратата да не може да се затвори — Последвайте ни! Предполагам, че очаквахте тази среща.

— Ще дойда, разбира се... Но вероятно има някакво недоразумение. — Той все още пазеше самообладание. — Моля само се легитимирайте.

Показахме му служебните си карти. Нахълтахме малко безцеремонно в жилището му и го почакахме да се облече, без да го изпускаме и за миг от поглед.

Острев не изглеждаше разтревожен. Дори се опита да си подсвирка арията на „Фигаро“. Дактилоскопът не издържа:

— Музикалните си наклонности ще демонстрирате друг път. Подобре кажете къде са откраднатите от вас пари.

— Предполагам, че се шегувате — усмихна се широко Острев.
— Да не искате да кажете, че ме подозирате в джебчийство? Може би с лявата ръка, а? — И той сърдечно се засмя.

Но Гаврилов невъзмутимо включи радиометъра и след миг синкавата стрелка върху скалата заудря яростно до крайния предел. Майорът стана. Дори когато извади от големия кожен сак десетина пачки банкноти, Гаврилов не вдигна очи, а продължи да опипва дъното на сака. Най-сетне в ръцете му се появи нещо продълговато, загънато в кърпа за лице. Когато го разгърна, пред слисаните ни очи се появи протеза на човешка ръка, по-точно долната част и малко над китката.

— Сложете... това! — властно изрече Гаврилов.

Острев дори не се опита да възрази, а послушно като малко дете вмъкна сакатата си ръка в протезата и я вдигна нагоре. Пластмасовите пръсти се задвижиха и се стънаха в свивките като истински.

— Колко дълго търсих тази ръка с електрически пръсти, които не оставят следи — сякаш на себе си каза Гаврилов.

В криминалната лаборатория се изказаха за находката с възхищение. Изкуствената ръка се управляваше от биотокове. Може би това изобретение щеше да бъде признато за оригинално постижение на техническата мисъл, ако Острев не беше вече арестант, който чака съдът да се произнесе в близките няколко седмици. Но и в това трудно за него време не бе изгубил присъствие на духа и пак си тананикаше любимата му ария на Фигаро. Само веднъж пред следователката Янкова бе съжалел, че не е прекъснал по-рано опасната си игра и че подценил възможностите на криминалната милиция. Не допускал, че

техническите служби са въвели на работа белязаните атоми и затова изгубил играта.

Полковник Стаменов, който се беше разсърдил за „фантазиите ми“, като всеки амбициозен човек, не успял да предвиди всичко, каза:

— Изкуствената ръка е прецедент, върху който трябва да се замислим. Ние често забравяме, че и престъпниците имат глава на раменете си. А в главата на Острев имаше и ум!

На което отвърнах:

— Вашата заслуга, другарю началник, е, че ме амбицирахте да докажа, че Острев наистина е нещо изключително, нещо, което се изпъзваше, щом се доближим. Още при проучването, а по-късно и при наблюдението му се убедих, че не е случаен човек и ако се занимава с престъпления, това ще бъде нещо по-сериозно. Затова не го сneh от подозренията си. Признавам, че историята с „електрическите пръсти“, както на шега ги нарекохме, ни накара да тичаме с изплезени езици. Но важното е, че успяхме.

Гаврилов, който слушаше усмихнат, заключи:

— Добре, че не му беше хрумнало да гравира изкуствени папиларни линии върху пръстите на протезата!

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 37,38,39/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.